

PESEM MIKLOVE ZALE

I

Včasih vzletijo iz naročja mojih misli
ptice z dolgimi vratovi hrepenenj. Neme
krožijo nad belimi okostnjaki hiš, ki
jih glodajo stekleni psi dežja. iščejo

v pepelu sledove svežih stopinj. Utrujene
se vračajo med veje duše. Pozno v noč si
pojejo temne, otožne pesmi o belih vrtovih,
o ajdi na toplih nadržjih bakrene zemlje.

II

Iz mojega telesa rase
divja trta janičarjev
s toplimi grozdi lepke
krvi, z očesi iz slepe

groze. Njiva sem, ki brana
bolečine ji trga maternice
za tuje seme. Jalovi dež
strasti svinčeno vame pada.

III

S krivimi meči sinov
pošiljam pozdrave, samotna,
kot žalost polnočnega morja
s temno cvetočim dnom

pod jadrom belih hrepenenj.
Rezila prosim za otroško pest
domače zemlje, za solzo vode
iz sesutih studencev.

IV

Vračam se. Pod
ranjenimi podplati
kot rdeči nageljni
cvetijo kamni.

Pot gori — pijana
tihih ognjev n j e n e
bližine. Oči pokrivam
z roso teme.

V

Zidam ji, z opeko iz žgane krvi
bogat, ponosen dom, vežem slemena
z mrežo svojih žil. Slepim stenam
vpletam blaženo toploto ženskih prsi.

Kot sonce na visokem čelu dneva
stoji. Čutim, kako med žametnimi prsti
postaja vse bolj težka, dozoreva
kot neizprosni glas samotne smrti.

ŽALIKŽENE

I

Luna spi z glavo pod
temnimi perutmi sanj.
Zvezde iz medeninaste
sredice noči zamolklo

molijo srebrne rožne vence.
V razčesanem zlatem
slapu breze žalikžene
si pletejo pesmi v lase.

II

V belo platno vtkanе
nosijo srebrne tihe ure.
Zlate prstane jim kuje
mesečina, vstavlja kamne

iz mehkega ognja žalosti.
V dlaneh zorijo besede
iz trpke resnice, težke
kot biseri v ranjeni školjki.

III

Počasi umirajo besede.
V njihovih očeh ugaša mlad
ljubičast plamen. Pepel
polzi v krhkih belih kapljah

preko zenic. V sencih, vse
bolj in bolj prosojen, usiha
votli topli ritem bolečine.
V ustih poje nema ptica.

ZEJA

Udarjam na suhi bron sonca.
Snudim sledove izžganih vek
na slanem čelu zemlje. Tipljem
po lepljivi rani pijanih muh.

S slepim nožem trgam raskavo
dlan njive, z usahlimi studenci
močim nebu mrtvi, topi dlesni.
Butam ob nemi bron sonca.

V MESTU

Ko sem prišel
v mesto,
sem videl veliko hiš,
ki so imele velika okna,
videl sem avtomobile,
veliko ljudi,
ki so hiteli
in mimogrede občudovali
razkošne izložbe.
Nikjer pa nisem
videl češenj v cvetju.
Prihodnjič bom vzel
nekaj cvetja s seboj.

OČI

Včeraj sem bil v mestu
in tudi v kavarni.
Vsi ljudje, ki so imeli
rjave, sive in črne oči
so brali.
Samo deklica, ki je imela
modre oči
ni brala.
Večkrat so se srečale
najine oči in v njih
sem doživel
hrepenenje pomladnega cvetja
po soncu,
nežnost in pesem prve ljubezni,
veselje žuboročega potočka
in razigranih metuljev poleti,
tudi žalost jesenskega vetra
na umirajoči livadi.
Ko je odšla,
sem bil žalosten,
ker je vzela
veliko življenja s seboj.

SPOMINI III

Ko je pomlad
oživila —
ko je pognala spet
tista roža,
ki je lani jeseni
stara odcvetela —
mlada in lepa
kot redkokdaj prej —
tedaj sem mislil
na svojo mater,
ki je lani umrla.

STOL

Skozi ozka
lišna vrata
sem vstopil v sobo,
prižgal luč
in sedel na klop.
Stol, na katerem
je sedela včasih
mati
je bil prazen.
Odneseš sem ga
iz sobe,
ker sem vedel,
da matere
ne bo več nazaj,
ker lani je umrla
in zdaj počiva
tam na pokopališču.

HREPENENJE

Draga —
v tvojih temno rumenih lasih
se je ujelo sonce —
in zdaj žarijo.
Tvoje ustnice
so rdeči nageljni —
in zdaj cvetijo.
Tvoja postava
je sončnica polna življenja
in zdaj rodi.
Daj, pridi
v mojo prazno sobo
in podari mi
svoje sonce,
svoje nageljne,
svoje življenje —
in v meni bo rojstvo,
bo vstajenje
že davno mrtve krvi.

Marko Kravos

PLEŠI, VILA!

Na rezilu meča
pušča vila rdeče stopinje.
Svilenih gibov pleše pesem
pleteno iz krikov.
Jantarne prsi so mrzle,
telo pa ji v potu zdrhiteva
slast do opoja.

V rokah ima dvojce cvetov,
mrtve oči svojega viteza,
ki jo je videl golo.
Na rezilu meča pleše vila
svoj mavrični jok.

FANTAZIJA PO SREČNEM LOVU

(afriška pesem)

Ahoj, ahoj,
večer ima nosorogove oči,
debelokoži striče je mrtev.
Ahoj, ahoj,
ne tepta več trave,
ne podira nam lovcev.
Ahoj, ahoj,
padel je v sivo jamo
z velikimi, velikimi koli
Ahoj, ahoj,
z ostrimi koli Kuwaja
ob blatu Leba-ta.
Ahoj, ahoj,
tolsti striče je padel v past,
zdaj kruli v naših trebuhih.
Ahoj, ahoj,
rog njegov na sredi vasi,
odganja glad in hude duhove.
Ahoj, ahoj!

VOJNA PESEM

Obšel sem vse zasede,
preplaval reko.
v goščavah lazil.
Zdaj sem tu.
Rôka je krvava od tuje
in lastne krvi.
Naloži na ogenj, zebe!

Svobodo sem srečal
tam spodaj.
Vršala je skozi
temno mrežo glasov.
Bila je visoka, vsa bela,
s svetlo koso na rami.
Naloži na ogenj, zebe.
Reci mi kaj.

SAMOMORILKA

Vse vode tečejo k tebi
polja so ravna
zemlja je mirna

Ko boš jutri hodil ob reki
pridem k tebi
na velikem mrzlem konju

Morda bom še iskrica topla
morda le hladna
pa me stisni stisni k sebi

Potem boš odšel
in me nič ne poznal
saj to že davno vem

Voda bo v ustih
v prsih tišina
a med rokami
odtis tvoje glave

BOLNICA

Njen veliki obraz
se zapira v trudnost.
Nočem je videti same.
Reci ji, da je sonce
in da so ptice na oknu.
Reci ji, da jo pobožam
preko krvi in telesa.
Nočem je videti same,
kdor osami, umre.

Svet postaja tišji:
v zrklih mrežijo veje,
daljni duh po macesnih.
Ona se oddaljuje.

VOJAK

Izven časa, izven sebe,
nepremakljivost sveta,
vreteno temé.
Sredi misli nenadoma
— duh po rožah, duh po smrti —
zalesketa igla iz stekla.
V jarku gnije otrok.
Senca postaja blaznost,
odbija se ti od stene
in temni.
Sedemkrat osem, osemkrat sedem,
kletev krat kri.

ŽAREK

Zadiši kot pri dekletu
in je decembrski žarek,
droben in trpek
in svetel.
Dlani so mi mehke,
v njih je vgnezdена zemlja,
belo golobje jajce,
ki čaka pomladi.
Upam v zeleno toplôto,
varujem krhko lupino,
zibljem svoj veliki plod.
V prsih me zatišči
mlado mleko.

JUTRANJI VLAK

Ljudje
brez potez na obrazih,
le z zadnjo toploto v mednožju.
Vonji so spremešani,
noč jih je zravnala
in dodala svoje.
Nihče ne ve, da diha.
Vsak je sebi vse.

ZELENI SMEH

Na mrzli plošči
se sluzasti čas zvije v ježico.

Voščena trava
pegaste žuželke
penasto se smeje
na ves glas vrešči

Moja deklica je na secirni mizi,
v drob se ji krvavi nož zažira
in v salo njenih belih prsi.

Filip Fischer

AHASVER

Večni popotnik
jetnik svobode
strastno položim glavo
na opojne grudi
mačhe domovine

NOCTURNO I.

V simfoniji strun lunine harfe
zvezde drhtijo v silnem zanosu
ciprese se priklanjajo duhovom
vile zapuščajo varne panje
mlad kraljič zagospoduje noči
vse se preda po starih pravilih
zda j zdaj bo zaigrala pravljica

Prvi žarek
boječe tiplje v noč
še zadnji trenutek
pred sončno zmedo